Ч. 59. Четвер 26 (13) марта 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмініістрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — З буджетової комісиї. — З угорского сойму. — Страйк дневнікарів в парляменті.

Вже о год. 9 рано вчера розпочали ся конференциї бар. Бека і міністра просьвіти др. Мархета з членами буджетової комісиї; ті конференциї дотикали виключно унїверситетскої справи. Конференция бар. Бека з дальматиньскими послами дотикала резолюциї, домагаючої ся признаня іспитів в Австриї складаних на унїверситетї в Загребі. В полудне конферував бар. Бек з рускими послами Романчуком, Васильком і Днїстряньским в справі рускоґо унїверситету. В справі нїмецкого унїверситету на Мораві обговорювано резолюцию, поставлену др. Сильвестром, а підносячою, що нїмецке населенє має право до самостійного унїверситету з нїмецким язиком викладовим. Нїмцї не означують місця, в котрім має бути унїверситет заложений, позаяк і Чехи в своїй резолюциї також такого місця не означають. Пос. Кльофач має виступити з власною резолюциєю, домагаючого ся ческого унїверситету і то в Бернї від р. 1909. Ческі сторонництва, заступлені в Народнім Клюбі, не будуть голосувати за тою резолюциєю, лише за резолюциєю компромісовою. „Lidove Noviny“ остро нападають на ческі сторонництва, доказуючи, що в справі унїверситетскій ідуть они на руку резолюциї, принятій Нїмцями.

Перше повне засїданє палати послів відбуде ся в четвер дня 2. цьвітня о 3 годинї з полудня.

В буджетовій комісиї при дебатї над розділом „промислові школи“, по промові п. Колїшера забрав слово мінїстер просьвіти др. Мархет. Він доказував, що управа просьвіти пильно займала ся промисловим шкільництвом що до Галичини, та фахове образованє єсть там упослїджене на користь гуманїстичного. Той стан єсть грізний. Тож мінїстер волїв би, щоби замість нових ґімназий — засновувати в Галичинї нові фахові школи. П. Ґломбіньский заявляє, що для Галичини єсть упромисловленє краю житєвою справою. Одним із способів до осягненя тої мети єсть виобразованє потрібних фахових сил. До того потрібні промислові і торговельні школи. Заснованє відповідної скількости фахових шкіл облекшило би переповненє середних шкіл. Одностороннє ґімназияльне образованє молодїжи в Галичинї з социяльного погляду виявляє просто грізний характер. На поли промислового і торговельного шкільництва дїяльність держави в Галичинї недостаточна. В Галичинї істнують тільки дві державні фахові школи. Загальна сума, видана на шкільництво промислове в Галичинї, виносить 807.000 корон, т. є. 5·6 процент з загальної суми 14 і пів міліона в цїлій державі. Бесїдник домагає ся, щоби розвинути школу машин в Тернополи, удїлити державну субвенцию новозаснованій 4-клясовій школї у Львові. По дальшій дискусиї приняла комісия титул, над котрим вела наради. На тім суботнїшне засїданє замкнено.

На слїдуючім засїданю явили ся також п. Президент мінїстрів бар. Бек і п. Мінїстер просьвіти др. Мархет. На чергу прийшли наради над „центральною управою мінїстерства просьвіти і унїверситетами“.

Референт др. Білиньский, перейшовши по довших виводах до справи унїверситетів, зазначив, що завдяки переговорам президента мінїстрів і мінїстра просьвіти з усіми інтересованими сторонництвами уменшило ся спірних точок уже настілько, що бажаня поодиноких народностий буде можна заспокоїти. Утворенє нових унїверситетів може наступити через мирну угоду між поодинокими сторонництвами і народностями. Справа заложеня ческого і нїмецкого унїверситету на Мораві єсть на добрій дорозї, так що можна буде дійти до згоди що до часу і місця заложеня обох унїверситетів. Заложенє словіньского унїверситету буде полагоджене резолюциєю. Італїяньский унїверситет треба би заложити як з уваги на давну високу культуру італїяньского народу, так і з уваги, щоби італїяньскої молодїжи не прине-

Сповідь.

(З мадярского — Стефана Темеркенього).

Була пізна осїнь, студений північний вітер завивав і свистав між сухими деревами. Зовсїм така сама ясна ніч як нинї, майже лиш місцями притемнена тїнями розідертих хмар, коли їх вітер гнав по яснім небосклонї.

Тої ночи не міг я против мого звичаю уснути, хоч старав ся о то всїми способами. Вже доходила одинайцята година — а я ще не замкнув ока. Якась горячка, неприємне роздразненє непокоїло мене, відбирало менї всяку увагу так, що я займаву повість, яку взяв до читаня, читав, глядячи лиш на сторони, а не розуміючи нї слова з того.

Вірте менї, сину, суть такі хвилї, коли ми чуємо наперед, що в найблизших годинах з нами стане ся. Так почував себе й я, немов би якесь тайне чувство шептало менї щось страшного, страшного, в чім я мав брати участь...

Ах, мій друже — ще нинї мороз по менї переходить, коли собі нагадаю ту ніч! — і старий сьвященик перервав і мовчки вдивив ся в сьвітло місяця, немов би там танцювали ті давні стати. Вкінци почав на ново:

— Була одинайцята година — годинник саме вибив ту годину — і він вказав люлькою на старосьвітский годинник на стінї — коли до отсего крайного вікна сильно застукано. Я був тоді молодий, а впрочім я не звик утїкати перед своєю власною тїнию... але я все таки стрепенув ся. Я підійшов до вікна... отворив єго...; перед вікном стояв високий, порядно одїтий молодий чоловік.

— Кого ви глядаєте? — спитав я майже гнївно.

— Я прийшов по духовного вітця — відповів він спокійно, так що я нї в єго словах нї в цїлім поведеню не міг викрити нїчого підозріного.

— Одна стара жінка хотїла би приймити послїдну потїху — сказав він дальше, не вижидаючи мого питаня.

— Чи далеко звідси?

— Зараз третя улиця, прошу вітця духовного, я приїхав сюди возом. Лиш я просив би скоро, бо хора вже майже доходить.

Послушний мому обовязкови, взяв я всї потрібні до сьв. Тайни річи і сїв скоро на дожидаючий віз. Молодий візник ударив сильно конї і они понесли ся вітром наперед.

По кількох хвилях були ми вже на кінци місточка. Стоячі при дорозї безлисті дерева кидали своїми сухими конарами лиш слабі тїни в місячній ночи.

В найтемнїйшім місци задержав ся легкий селяньский віз і з придорожного рова вирину ли три сильні стати мужчин, котрі наближаючись просто до мого воза, покірно мене поздоровили.

— Дуже вас просимо, любий пан-отче, будьте цїлком спокійні — сказав один з них — ми впевнюємо вас, що вам нїчого не стане ся ходїть лиш з нами, може якої пів години звідси маємо недужого. — Ви будете ласкаві висповідати єго, а ми приведемо вас сейчас назад до того воза.

— Добре, любі приятелї — відповів я, не показуючи по собі найменшого слїду страху.

Візник поїхав скоро в напрямі старого дубового ліса. Кількасот кроків від краю ліса простягло ся довгою смугою багно, а єго порослі шуваром береги шуміли немило і аж лячно в холоднім нічнім вітрі. При самім кінци того багна віз задержав ся. Ми позсїдали і той сам чоловік, котрий перед тим впевнював мене, що я буду цїлком безпечний перед всякою неприємностию, станув передо мною і сказав спокійним і покірним голосом:

— Любий пан-отче, позвольте завязати собі очи. — Що тепер буде, не сьмієте бачити, доки аж не станемо на місци.

Місяць осьвічував лице „бетяра“ [1]), а єго строгі черти лиця і дикий зір тепер налякали мене. Я пізнав, що всяке супротивленє було би безцїльне, що я вкінци таки був би примушений робити, що він велить, і тому добровільно пристав на єго просьбу та дав собі завязати очи моєю власною хусткою.

[1]) „Бетяр“ по мадярски — опришок, розбійник.

волювати удаватись на дальші науки до Італії. Але що заложеню італіяньского університету як в Триєсті так і в Триденті перешкаджають поважні причини, то правительство має на гадцї утворити італіяньский виділ при університеті віденьскім. Коли італіяньскі посли пристануть на те, то справа буде полагоджена.

В справі руского університету заявив бесідник, що він лично єсть приятелем руского народа. Бесідник рішучо відпирає докір, мов би Русини в Галичині зазнавали гнету або неприязно були трактовані, та вичислює національні і культурні запорядженя, видані в інтересі руского населення і суми, ухвалювані галицким соймом на рускі народні і культурні цїли, вказує на права руского язика в державних урядах, в соймі, в раді шкільній; а коли би хтось сказав, що богато дечого ще остає до бажаня, то тілько Русини самі винні, що оно не стало ся. Що до університету у Львові признає бесідник, що в р. 1871 дійстно положено підвалини для утраквізациї університету. А що дійстно руских катедр мало, то винні самі Русини, бо мало робили заходів, щоби рускі катедри обсаджувано. Тимчасом всї катедри обсаджено Поляками і в р. 1879 появило ся цїсарске розпорядженє, котрим заведено у внутрішнім урядованю польску мову і тим надано університетови польский характер. Певно, що зі становища народних і політичних прав Русинів є неприязний стан з причини малого числа руских катедр; але поправа сего стану може вийти із сторони самих Русинів. Коли теперішний польский характер університету буде в законодатній дорозї затверджений, то з польского становища нема перешкоди, щоби професорскі колеґії кваліфікували руских кандидатів на доцентури і професури та пропонували міністерству просьвіти. Але правительство нїчого не може зробити, не може сотворити професорів, коли руский нарід сам не виступить з ініцiативою. Другим виходом є заложенє окремого руского університету. Референт сам нїчого не має против того, се вже річ правительства постаратись о потрібні услівя. Руских студентів найде ся досить; але правительство буде мусїло пильнувати, щоби до університету не війшло занадто богато радикалів з заграницї. А річ Русинів є постаратись о достаточне число професорів для обсадженя всїх руских катедр, бо заложенє руского університету не може обмежитись до декотрих лише катедр, а від разу треба всїх професорів.

В угорскім соймі по покінченю загально, дискусиї над реформою реґуляміну приступлено до голосованя. Три внесеня на відложене голосованя відкинено значною більшостию. Також внесене на голосоване поіменне, поставлене опозицийними послами, відкинено а ухвалено 168 голосами против 27 перейти до дискусиї подрібної.

Минувшого четверга склала ся в німецкім парляменті подія, котра довела до незвичайного страйку, іменно страйку дневникарів. Той страйк проявляє ся в бойкотованю парляментарних нарад дневникарскими і телеґрафічними справоздавцями і цїлою майже німецкою пресою, а також великою частиною заграничної. Причину до страйку дав обидливий висказ католицко-центрового посла Ґребера на адресу справоздавцїв в дневникарскій льожі. Коли з тої льожи кілька разів почув ся сьміх в часї промов центрових послів, посол Ґребері вказуючи на дневникорску льожу, відозвав ся: „То знов ті дневникарі там в горі, ті свинї, що недавно“. Супротив тої обиди звернеої на адресу всїх справоздавців, дневникарі зажадали сатисфакциї та, не одержавши єї, лишили трибуну та солідарно з'обовязали ся бойкотувати парлямент аж до часу, як дістануть сатисфакцию. Також справоздавцї телеґрафічних аґенций і представники заграничної праси приступили до бойкоту; тілько центрові ґазети подають справозданя з засідань парляменту. Проби полагодженя конфлікту нї до чого не доводили, бо п. Ґребер не хотів відкликати обидливих слів, тілько заявив, що не має на думцї всїх справоздавців, тілько тих, котрі сьміяли ся. Тим страйкарі не хотїли вдоволити ся, а в результатї величезна більшість німецких та богато закордонних ґазет не поміщала нїяких звісток про хід парляментарних нарад.

Справа дістала загальнїйшу вагу з огляду на те, що важнїйші правительственні заяви в парляментї призначені не лише для членів парляменту, але й заграницї. Аж вчера удало ся президентови палати спонукати пос. Ґребера, що на засїданю парляменту зложив заяву, в котрій перепросив дневникарів за свої слова. Дневникарі приняли ту заяву до відомости і тим страйк покінчив ся.

Новинки.

Львів, дня 25-го марта 1908.

— **Санкция законів.** Є. В. Цїсар санкционував галицкий закон в справі фінансової підмоги будови зелїзницї Львів-Камінка струм.-Стоянів і закон в справі зміни §. 68 орд. громадскої з 12 серпня 1866, §. 74 ординациї громадскої з 13 марта 1889 і §. 69 орд. громадскої з 3 липня 1896.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс комісарів поліциї: Вікт. Сїнкевича зі Львова до Перемишля, Павла Найбека з Перемишля до Гусятина до служби при тамошнім старостві і офіцияла поліциї Пет. Здзейовского з Гусятина до Львова. — П. Намістник переніс між иншими секретарів повітових: Анг. Снежка з Борщева до Бучача, Сев. Токарского зі Львова до Вадовиць, Ник. Валькевича зі Львова до Перемишля, Ант. Олеха зі Збаража до Рогатина, Брон. Левицкого зі Скалата до Борщева; канцелїстів Намістництва: Март. Скочовского з Мислениць до Турки, Йос. Кравза з Тарнобжеґа до Збаража, Волод. Хробака з Перемишля до Скалата, Вільг. Зака з Турки до Мислениць і Едм. Бржозовского з Бучача до Кольбушової.

— **Підвисшене кватирового.** Міністерство зелїзниць в порозуміню з міністерством скарбу підвисшило кватирове на тих зелїзничих стациях де виносило 40 прц. на 50 прц. віденьского кватирового. Управа зелїзниць заповідає, що буде дальше вставляти що року около 1 мілїон корон в буджет на здорове поміщенє будинків. Для будників, занятих на шляху, будуть утворені пільні касарні і движимі бараки.

— **Дрібні вісти.** В Борщеві відбудуть ся заходом тамошних руских товариств дня 7 цьвітня вечерницї в честь Т. Шевченка в сали Ради повітової. Початок о 8 год. вечером. — Іван Бекеш котрого недавно тому арештовано за обманьства доконані спільно з Вільгельмом Іскерским, але відставлено на Кульпарків яко хорого на умі, втік вчера звідтам і доси не удало ся его вислідити. — Фальшиву 1-коронівку відобрано вчера на філії почтовій при ул. Скарбківскій від купця Маркуса Зільбера з Винник. Зільбер оправдував ся тим що дістав ту монету від когось за правдиву. — При ул. Надбережній арештував вчера аґент поліцийний Пацана злодія Йосифа Генца і знаного торговельника крадеными річами Йосифа Комлєга. Генца пошукувано вже від давна за крадїж з воза за жовківскою рогачкою 18 великих шкір вартости кількасот кор. При ревізиї в домі Ганца знайдено кілька куснів шкіри, походячі мабуть з тої крадежі. — В росийскій Новоселици на буковиньскій граници вибух пятнистий тиф. Длятого рух пограничний межи росийскою а австрийскою Новоселицею обмежено до мінїмум і не перепускають нїкого на нашу сторону, хто не викаже ся посьвідкою, що в его домі нема анї недужих на пятнистий тиф анї реконвалесцентів. — Б Янушкевич посесор в Цецорах дав знати львівскій поліциї, що ще 18 вислав під опікою господаря Івана Фромана 4 конї з Перемишля до Цецор і до сего часу не має нїякої вісти, де конї поділи ся. — З пивници дому при ул Полтви ч. 7 вкрадено вчера на шкоду Сімхи Модлїнґера всїляку кухонну посудину і около 100 порожних фляшок все разом вартости 150 корон.

— **Гаїтска справедливість.** На острові Гаїті, де тепер вибухла революция, безпечнїйше єсть з'їсти живцем дитину, як робити правительству опозицию. Так бодай учить слїдуюча зовсїм правдива істория. Підчас коли президент гаїтскої републики Норд Алексіс каже стріляти многих людий за політичний заговір, то 30 лїтний мурин Сен Ельме, котрого засуджено на смерть за то, що — з'їв живцем малу дївчину, жиє собі спокійно і вигідно. Суд засудив мурина, але вирок мав ще президент затвердити. Тимчасом казав президент замкнути Сен Ельма до вигідної вязницї, бо каже, що то не було просте убийство, лиш „релїґійна церемонія“. А що той мурин, як на чорну

Доброї чверть години вели они мене крутими стежками через багно. Вкінци задержали ся; ми стояли перед нужденною хатчиною, злїпленою з тростини і соломи. При сьвітлї місяця можна було виразно всьо розглянути.

Кількох бетярів лежало на земли перед хатою, котра служила їм пристановищем. Они очивидячки дожидали нашого приходу, між тим як в серединї на високій купі сьвіжої соломи сидів молодий чоловік, сторожений старшим бетяром, котрий рівнодушно, без найменшої осторожности, курив свою люльку. Коли він сильнїйше потягнув з люльки смердячий бакун, так що аж засквирчало у люльцї, роз'яснювала ся на хвилю темнота в хатї. Густі клуби диму добували ся крізь хатні двері на двір і тут поривав їх студений вітер, крутив ними і стелив їх по земли, але нїхто на те не зважав.

Опришки не відозвали ся нї словом, вхопили лиш мовчки за криси своїх затовщених, округлих капелюхів і приглядали ся менї з правдивим „бетярским“ спокоєм. Їх заржавілі рушницї стояли рядом оперті о стїну хати.

— Де хорий? — спитав я нетерпеливо.

— Там в серединї — відповів мій провідник і похиляючи ся до низьких дверий, показав до хати.

— Будьте ласкаві, пан-отче, увійти і зробити там своє діло.

При тих словах вийшов старий бетяр з хати, закинув на плечі старий, витертий кожух і не обертаючи найменшої уваги на окруженє, почав мовчки глядїти на пересуваючі ся по небі хмари.

Я увійшов до середини і застав там молодого, здорового чоловіка.

— Чи ви хорі? — спитав я.

— Так, я, і моїм послїдним бажанєм було ще раз висповідати ся.

Більше не міг я нїчого з него видобути, скінчив своє сьвяте діло і вийшов з хати переповненої смердячим димом.

— Можеш іти — сказав я до людий.

— Ви вже скінчили, пан-отче? — спитав начальник опришків.

— Скінчив.

— Отже — можемо іти! Красно дякуємо за труд.

Один по другім хапали бетяри за капелюхи і мовчки кланяли ся. Менї знов завязано очи і тими самими крутими стежками поведено мене назад.

Ми могли бути вже майже при краю багна, де ждав на нас віз, коли сильний гук, немов би від вистрілу, потряс нічною тишиною.

— Що то? — спитав я, здрігнувшись і мимохіть вхопив за перевязку на моїх очах.

— Не знимайте ще, пан-отче! — сказав бетяр, що мене вів, скокійно але рішучо — то нїчого... тепер хорий помер.

Через цїлу дорогу до дому не можна було нї слова більше добути з опришка.

расу, есть незвичайно хорошим мужчиною, то він ще й приймає гостий, — мурииьскі дами, котрі приходять єго відвідувати. Побалакати з сим людоїдом або може навіть ще разом з ним що перекусити й випити належить тепер на Гаїті до доброго тону. Справді: що край то обичай!

† Померли: Василь Бурка, ем. народний учитель помер дня 12 с. м. в Григорові в 65 році житя; — в Станиславові помер Ілярий Весоловский, секретар судовий в 62 році житя.

— Спадщина по історику М. Костомарові. Дня 16 лютого с. р. померла в Києві вдовиця по звістнім історику Костомарові а дня 14 с. м. отворив в полудневo-російскім банку в присутности повновластника наслідника небіжки адв. Брілянта і одної наслідниці п. Григорович, судовий пристав Лобко Лобановский скринку для переховуваня дорогоцінних річий та зробив опис всего того майна, яке там знайшло ся. В тій скринці були процентні папери та льотерийні льоси на 35.000 рублів. По заповіту небіжки капітал і недвижиме майно (маєток в Полтавщині) передають ся найблизшій родині: дітям та внукам. Всю літературну спадщину (право на видаия творів М. Костомарова уже друкованих і тих, що поки що в рукописях) передано товариству для підмоги бідним літератам та вченим. Але на се товариство небіжка склала ось які обовязки: 1) усї гроші, що наберуть ся від видання торів єї чоловіка, треба повернути на незаймаңий фонд ім. М. Костомарова; 2) на проценти з него товариство по винно при харківскім університеті на історично фільольоґічнім факультеті утворити дві стипендиї для студентів по 360 рублів; 3) товариство повинно в чистоті удержувати то місце, де поховано М. Костомарова в Петербурзі і берегти памятник над ним від руїни. Усеж широке листуванє небіжчика історика і власноручну єго „Автобіоґрафію“ заповіщено зятеви М. Костомарова, членови ради міністерства фінансів В. Г. Котельникову, колишньому товаришеви голови „Литературнаго фонда“, аби єї видано не раніш 1910 року, па коли припадають 25-ті роковини з дня єго смерти. Заповіт сей повинен ще затвердити київский окружний суд. Бібліотеку по небіжчику передано київскому університетови ще за житя Г. Костомарової.

— Перехитрений лїкар. Про забавну подію доносять з Константинополя. В однім селі близько Константинополя жінка якогось селянина потребувала при пороцї конче помочи лікаря. Чоловік єї пішов зараз до міста і закликав зараз лікаря а той прийшовши, оглянув недужу і сказав коротко, що не скорше приступить до помочи, аж дістане на руку жадану заплату. Селянин готов був заплатити і спитав кілько. На то лікар зажадав таку суму, котра на наші гроші виносить 48 корон. Перепуджений тим селянин зачав просити доктора, щоби щось спустив з того, бо на таку суму єго не стати а в сій хвили навіть не годен єї роздобути. Лікар однак, котрий в другій комнаті лишив свій плащ а сам сів собі коло постелї, де лежала недужа, упер ся і не хотів нічого спустити. Селянин видячи, що нічого не вдіє, нараз десь щез і за хвильку вернув з грішми, котрі виплатив лікареви. Лікар взяв ся зараз до роботи і все пішло щасливо. Коли вже був по всему, лікар хотів відходити і зачав шукати за плащем, але не міг єго нігде знайти. Остаточно селянин признав ся, що заставив єго плащ, щоби мав чим єму заплатити. Лікареви не позіставало тепер нічого, як лиш плащ викупити і мусів не лиш віддати назад тих 48 корон, які одержав, але крім того заплатити ще й процент від заставного. Коли ся історня правдива, то очевидно справа опре ся о суд.

— Розбитє корабля метеоритом. До Квінставн в Австралії наспіла тепер вість о дивнім розбитю корабля. Корабель той називав ся „Еклїпсе“, мав 1469 тон містоти і плив з Ню Кестль до Сан Франціско. По 85-дневній дорозі настала нараз страшна буря на мори. Громи били за громами а нараз впав метеорит на передну щоглу, розбив і кинув на поклад з такою силою, що аж цілий корабель затряс ся. На тім не скінчило ся. Метеорит пробив цїлу передну часть корабля і впав в море, але до корабля зачала тепер напливати вода. Залога ратувала ся в той спосіб, що через чотири дні як день так ніч помповала воду. Коли однак не можна вже було ніяк удержати корабля верх води, а нігде не видко було якогось корабля, котрим би прийшов на поміч, приказав капітан Ляссен спустити лодки, набрати, о скілько то лиш було можна, провіянту і покинути корабель. Ледви що залога відплила від корабля, як він зараз затонув. Цілих 15 днів і ночий плила залога на малих лодках і мала ще лиш тілько поживи, що на кождого припадало по два кусники сухаря і капку води на день. Остаточно й того вже настало. Три моряки померли і їх вкинено в море, а жори, що день і ніч плили за лодками, зараз їх пожерли. Від того місця, де корабель затонув, аж до найблизшої суші, до Зендвічских островів було 900 морских миль. Мимо того залога плила відважно з напруженем всїх сил і остаточно дістала ся на якийсь остров, звідки всїх дуже ослаблених відставлено до шпиталю в Гонолюлю.

Господарство, промисл і торговля.

ЦІНА ЗБІЖА у ЛЬВОВІ

дня 24 марта:

Цїна в коронах за 50 кіло у Львові.

Пшениця . .	12·10	до	12·30
Жито . . .	10·50	до	11·—
Овес . . .	6·60	до	6·80
Ячмінь пашний	6·50	до	6·80
Ячмінь броварний	7·—	до	7·50
Ріпак . . .	—·—	до	—·—
Льнянка . . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	10·50
Вика . . .	5·80	до	6·20
Бобик . . .	6·50	до	6·70
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова .	8·—	до	8·20
Хміль за 56 кіло	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	85·—	до	100·—
Конюшина біла .	35·—	до	50·—
Конюшина шведска .	80·—	до	95·—
Тимотка . . .	28·—	до	34·—

Телеграми.

Відень 25 марта. Перше повне засїданє палати послів по відроченю відбуде ся в четвер дня 2 цьвітня о 3 год. по полудни.

Аля 25 марта. Поїзд двірский, котрим їдуть цїсар і цїсарева німецкі з дружиною, прибули тут нині о 7 год. 55 мін. рано з Куфштайн. В Аля обняли веденє поїзду італїяньскі власти зелїзничі. По 8 год. від'їхав поїзд в дальшу дорогу.

Венеция 25 марта. Італїяньский король в супроводі міністра Тіттоні'го прибув тут нині о під до 8 рано.

Мадрид 25 марта. Рада надзираюча француско-іспаньского банку заперечує чутку, мов би банк був невиплачувальний.

Мадрид 25 марта. Міністер справ заграничних заперечує донесеню заграничних ґазет о якімсь висадженю іспаньского войска на марокканьске побереже в цїли окруженя претендента.

Рим 25 марта. З Константинополя телеґрафують о слїдуючих подрібностях убитя сьвященика Джустіно, італїяньского місіонаря в місцевости Дема: Дня 23 с. м. около 3 год. рано знайдено о. Джустіно в єго комнаті вже неживого. На тілї було 8 ран від штилету. Голова була майже зовсїм відділена від кадовба. Коло постелї знайдено револьвер, в котрім оракувало двох набоїв. Уряджене комнати було ушкоджене. По убийниках не було анї слїду. Нема нї найменшої обставини, з котрої можна би вносити о мотивах убийства. Італїяньский амбасадор поробив сейчас кроки у Порти, жадаючи строгого слїдства і укараня виновників.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздком. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·56, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40 **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·35 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

НАДІСЛАНЕ.

— Ще можна получити слїдуючі річники —

„ДОБРИХ РАД“

Річн.: 1 (бр. 2 ч.)	2	3	4	5	6
Кор.: 1	1·50	1·50	1·50	1	1

Річн.: 1 (бр. 2 ч.)	12 ч. з 7, 8 9,	10	12
Кор.: 1	1	1·50	1

Всї річники разом за 10 кор. **„Добрі Ради“** містять в собі сотки практичних рад для кождого, отже гріш верне ся в десятеро, хто лише з одної двох скористає.

Адреса: І. Данилевич, Стрілецкий Кут, Буковина.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).